

ца. Пролътното слънце припичаше. Нѣколко бѣли облачета се виеха надъ планината. Откъмъ рѣката се носѣше мирисъ на цвѣнали върби. Когато влѣзохме въ двора и видѣхме кѣшната врата отворена, юрнахме се съ виково, кой понапредъ да стигне. Около огнището въ тепсии блестѣха вапсанитѣ яйца.

— Не пипайте, азъ ще ви дамъ! — рече баба. Тя взе едно яйце отъ паницата — което първо е боядисано, и потри съ него лицето на Дика.

— Да си бѣлъ и червенъ като това яйце!

Съ тая благословия тя потри лицата на всички деца и подаде яйцето на вуйна да го сложи предъ иконата. Като се прекръствахме и ѝ цѣлувахме рѣка, тя даде всѣкому по едно червено яйце съ порѣчка:

— Да го пазите, за да срѣщнете съ него Христовия прадникъ, чувате ли?

Излѣзохме на двора, радвахме се, любувахме се на бабиния подарѣкъ. Само азъ не бѣхъ доволенъ — моето яйце бѣше дребно и не бѣше начервено добре, но отъ гордостъ и отъ срамъ не се оплаквахъ никому.

На другия день — великия петѣкъ, когато се прибрахме съ Дика рано привечерь отъ

гората, само дѣдо бѣше си въ кѣши — седѣше на чардака. Баба и вуйна, съ по-малкитѣ деца, бѣха още на черква. Дико влѣзе въ килера да тършува за хлѣбъ, а азъ се вмѣкнахъ въ одаята. Когато видѣхъ хубавото червено яйце на иконостаса, безъ много да му мисля, азъ го взехъ и на мѣстото му оставихъ своето, което носѣхъ въ пазвата за здраве, както баба ни бѣше зарѣчала.

Събрани вечеръта около софрата, другитѣ приказваха, а азъ и Дико, изморени и изгладнѣли, сладко сърбахме бобената чорба.

— Какво сте се умълчали като въ черква? — рече ни вуйчо, който другъ пѣтъ ни мърѣше, че много сме приказвали.

— Защо ли? — намѣси се баба. — Тия поразници сж взели Божието червено яйце отъ иконостаса. Сложили сж друго. Мислили сж, че не ще позная. Грѣхота е, деца! Който го е взелъ, Богъ ще го накаже.

Още не изрече последната си дума, азъ сякашъ се снизихъ, устата ми се схванаха, залѣкътъ заседна на гърлото; усѣцахъ, че бузитѣ ми пламтѣха. Дико почна да се оправдава, а азъ — гузень, не смѣехъ да погледна никого въ очи.